



گزارشی از دومین گردهمایی معلولان مهاجر افغانستانی

#من_هوای_معلولین_شهرم_را_دارم

عظیم زاده - اوهم می توانست تا همین چند وقت پیش روی جفت پاهایش راه برود، قدم بزند، بدود و آن ها را با هر سازی به رقص در آورد. می توانست پاییزی که می شود، دستش را در دست محبوبش بگذارد و دودنفره صدای خش خش برگ های پاییزی را زیر گام هایشان احساس کنند اما زندگی است دیگر، اراده کند، به طرفه العینی ورقتش را برمی گرداند و حالا از این به بعد قرار است یک صندلی چرخدار بشود ستون بدنش و ستون زندگی اش. دارد یاد می گیرد و جبر دنیا دائم در گوشش می گوید که باید یاد بگیرد تا با آن سر کند. از صبح تا شب و از شب تا صبح؛ مثل دوتا رفیق، برای همیشه.

اما هنوز دارند بنرها و پوسترهایشان را آماده می کنند تا بر سر در غره بچسبانند. هر چیزی هم که فکرش به ذهن آدم برسد، اینجا پیدا می شود. از انواع و اقسام غذاهای محلی گرفته - که تبدیل به شلوغ ترین قسمت نمایشگاه شده است و در بدو ورود، پای هر بیننده ای را خود به خود به انجامی کشاند - تا غره های بعدی که مربوط به امور پزشکی و کار درمانی می شود. چند قدم جلوتر، ایستگاه بازی درمانی است. تابلوهای نقاشی هنر جوهای استاد جعفری هم با رنگ و لعاب گیرایشان یکی دیگر از غره های این نمایشگاه را به خودش اختصاص داده است. سمت دیگر سالن، آثار دست عده ای دیگر از معلولان به چشم می خورد. هم عروسک های دست ساز بافتنی هست، هم کیف های کوچک و بزرگ و رنگارنگ و دست دوزی شده. غره ای هم مربوط به تعمیر و مونتاژ دو چرخه است. روی بنری که در آنجا نصب شده است، این جمله دیده می شود: «تعمیرات و مونتاژ دو چرخه توسط نابینایان افغان، رضا علیزاده.»

وسعت بخشیدن به نگرش اجتماعی درباره قشر معلول

امروز در حقیقت روز افتتاحیه است و قرار است که یک روز دیگر هم نمایشگاه آثار معلولان در همین مکان برپا باشد. مسئولانی از بهزیستی، اداره اتباع، سازمان ملل و دولت افغانستان مهمان این برنامه هستند. گردهمایی امسال یک

زندگی از روی یک صندلی چرخدار

اینجا بولوار شهید آوینی است؛ مجموعه ورزشی شهید جعفریان و سالن ورزشی سیدالشهدا. فضای مرکزی سالن در اختیار ردیف به ردیف صندلی هایی است که رفته رفته دارند پرو پرت می شوند. از همه جالب تر اما ردیف اول است؛ جلوی جلو. پیش تر از تمام صندلی های آبی و سفید چیده شده در سالن؛ جایی که ویلچر ها جایگزین صندلی ها شده اند. ویلچر هایی که شاید خیلی ها تاب چند دقیقه نشستن روی آن ها نداشته باشند و چه بسا حتی تصور نشستن روی آن ها نیز برایشان طاقت فرسا باشد. امروز اما فرصت خوبی است برای اینکه مقام های مسئول و سایر مردم، چند لحظه خودشان را به جای دوستان معلول بگذارند و دقیق و عینی لمس کنند، فکر کنند و ببینند که زندگی برای همیشه روی یک صندلی چرخدار یعنی چه؟

غرفه هایی برای نمایش توانمندی های معلولان

دور تادور صندلی ها و در واقع دور تادور سالن هم، می شود محلی برای به نمایش گذاشتن توانایی ها و دستاوردهای معلولان. تعدادی از غرفه ها کاملاً آماده شده است. بعضی ها

